

orizont 12

SAPTAMINAL SOCIAL-POLITIC și LITERAR-ARTISTIC EDITAT DE UNIUNEA SCRITORILOR DIN R.S.R. și COMITETUL JUDEȚEAN DE CULTURĂ și EDUCAȚIE SOCIALISTA TIMIȘ

NR. 12 (1151) 24 MARTIE 1989 • SERIE NOUĂ, ANUL XL • 8 PAG., 3 LEI

TOVARÂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU, PREȘEDINTE AL REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA — SUPREMĂ INVESTITURĂ

In aceste zile de primăvara de împlinire a unui an de la acel moment membrabil din 28 Martie 1974, cind marea sfat al Tării a ales în unanimitate pe tovarâșul NICOLAE CEAUȘESCU în înaltă funcție de președinte al Republicii Socialiste România, să devină cu totușe renumită politică, supremă investitură a constituit atât un corolar, și că garanția suveranității României socialiste pe noi și tot mai înalte culmi de civilizație, moral și spiritual.

Astăzi poporul — înaltul președinte al Tării — își probăse în chip exemplar vocația de conducător, dragoște fată de patrie și popor. Sinteză strălucită a virtuțiilor neamului românesc, tovarâșul NICOLAE CEAUȘESCU prin gândirea și practica să revoluționară — s-a impus ca una dintre cele mai proeminente personalități ale poporului nostru, astăzi istoriei contemporane a României. Înestrat cu tristețea înțeleptului său cuceritor, Eroului înțelegerii, tovarâșul NICOLAE CEAUȘESCU — în calitate de secretar general al Partidului Comunist Român și de cugdat cu o nouă importanță aplicării creațoare a lexității generale ale edificării socialismului la condițiile și particularitățile României, cunoscătorul cerințelor progresului social și istoric, „Pereților” sociali, a democrației sociale, fauritorul de către poporul însuși al proprului său — spunea tovarâșul NICOLAE CEAUȘESCU cu prilejul înaltării investituri — Inaltă investitură —

înțeleptă legată a mersului înainte al societății noastre pe calea socialismului și comunismului și de aceea vom face totul și în viitor pentru a asigura cel mai larg cadru de manifestare a personalității noastre de a contribuare la maselor la conducerile tuturor cecelor de activitate, a integrării noastre societății”.

Anii parcurși de atunci au fost rodničii în toate planurile vieții economico-sociale, și, în mod special, în domeniul președintelui Tării punindu-și amprenta pe întreaga politică internă și internațională a României socialistice. Această amprentă este ce atât mai grăioasă cu ceea ce îl poate fi și în l-

NICOLAE CEAUȘESCU — îmbinării armonioase înaltă funcție de secretar general al P.C.R. — forța politică conducătoare a societății noastre — cu aceea de președinte al Tării. Vîata, ascensiunea României socialistice, în plan economic, politice și social au validat din primul moment sănătatea persoanei și a celor două doruri de primă mărime.

Sensul politic al supremelor investiuri constă în aceea că teza formulată de atunci de președintele Tării privitoră la necesitatea personalizării existenței a democrației socialiste, amintită multă vîcă, fost

încredută — dacă se poate spune astfel —, cu teza de maximă generalizare și de o imensă însemnatate referitoare

Prof. univ. dr.
Traian BUNESCU

(Continuare în pag. 7)

SUB SEMN DE AUR

E-al nostru Președinte de-oțară investit
Pentru gîndirea-l vie, atotcurzîndătoare,
Ce-n faptele național-erou ar strălucit
În obiective faste, de dimensiuni solare.

Noobosit, prin munca, destul-i exemplar
Ne-arăta sensul vîstii în era comunității;
Cuvîntele-l — esență devin un înfrângător
Prezentului ce-l este zilele de mină pîsta.

Vîntul-năvălă, de gojuri românești,
Radină cu primăvara și imobiliză destine;
Sub semnul ei, de aur, nă generaliză eroue,
Cu patria de-odată, spre afmării depline.

Lucian BURERIU

VIRTUTEA CINSTEI

In magistrala Expunere la sedința comună a Pleieratelor Comisiilor Centrale a Partidului Comunist Român, a organelor duului Comunist Român, a organizațiilor de masă și obștești, tovarâșul NICOLAE

CEAUȘESCU subliniază că „... nu să abuzeze aici în cinste și anărare proprietăți, a avuție întreregul popor, spiritul de dreptate să devină o caracteristică definitorie a omului nou, a omului socialist, a omului socialdemocrat și comunist”. Această deziderată își desfășoară întrichiripare în asumarea conștiință a principiilor etici și echitației socialistice, în respectarea prevederilor Constituției române și în corespundere cu deplin genială etapei a edificației societății socialiste multilateral dezvoltătoare în patria noastră. Întrucât asigură un larg cadru democratic și de participare a întregii clase sociale în conducerile societății, vîntul înregulător al poporului este ridicăt la rang de lege, putindu-se manifesta plin în nouă, dreaptă orănduire. În care se confiră neabuzul advețurii că socialismul se faureste cu po-

potul și pentru popor și că statul socialist este reprezentantul legitim al intereselor maseor popule.

Democrația revoluționară, statul democraticei municipalități revoluționare presupune respectarea fizicală și spirituală a acestora și a expresiei a voinei și intereseelor poporului. Înregul sistemul juridic este suprelumul roșu de a contribui la consolidarea măreției cecelor obținute prin putere nouă, pe calea familiilor libere și independente a noii ordinuri socialiste, a afirmării democrației, independenței și suveranității României în rindul național și mondial. Secundar, în cadrul partidului, tovarâșul NICOLAE CEAUȘESCU arăta că „...socialismul nu se poate construi decit pe bază de lege, pe bază de legi de stat, de norme de organizare care răspund și înțelegerii întregii noastre poroșor”. Fiind o expresie a voinei și intereseelor naționale, sistemul nostru juridic este într-o relație dialectică permanentă cu democrația municipal-țesătură revoluționară, conferind largi drepturi și libertăți tuturor

cetățenilor, prin participarea lor reală la organizarea și conducerea înregiilor vieții a societății noastre, la dezbaterea și fundamentarea tuturor legilor statului. Noul sistem juridic creat în anii construcției socialiste, Ideosibei după Congresul al IX-lea al partidului, înțără și dezvoltarea legalității sociale, împărtășită în această perioadă, constituie una din marile bizeuri ale poporului nostru, care trebuie apreciată și apărată de toți cetățenii, manifestând o atitudine activă revoluționară pentru respectarea și înțelegerea legilor și normelor juridice.

Dacă, cu atât multă, în acest context trebuie să se manifeste combativitatea spontană, exigența și vigilenta revoluționară fată de încălcările de orice fel ale legalității sociale, care afectează înțepătura programelor de dezvoltare economică și a-

ORIZONT

(Continuare în pag. 7)

România socialistă — spre noi trepte de progres și civilizație

In ultimele două decenii, în România s-a realizat o reducere semnificativă a diferențelor entre o despărțire de tările dezvoltate din punct de vedere economic. Pentru comparare, relieful faptul că în 1950 venitul național al României locuitor la locuitor era de doar 10% mai mic în raport cu cel mai înalt nivel înregistrat pe plan mondial și de peste 7 ori mai mic în raport cu media mondială a venitului național pe locuitor, la sfârșitul anilor '60 și era de aproape 100% mai mic față de fara cu cel mai mare venit național pe locuitor și se reprezenta jumătate din medie mondială a acestui indicator. În prezent, România are un venit național pe locuitor care la cursul comercial chiar depășește medie mondială. Aceasta este rezultatul fără de dezvoltări puternice a industrializării, agriculturii și cercetării și ale economiei naționale.

În 1988, în comparație cu anul 1945, volumul productiv-ului industrial a crescut de 128 de ori, iar cel al produc- tivității agricole de peste 10 ori. Venitul național a spărit de 36 de ori, iar avocia națională depășește 8.100 miliarde lei. Deosebit de semnificativ este faptul că în 1988, la sătul din aceste impresionante sporuri simili roul eforturilor depuse de întreg poporul român împotriva sărăciei și partidului, cînd toate marile împliniri ale națiunii noastre socialiste sănt, sau cum se subliniază în Rezoluția Congresului al XIII-lea al Partidului Comuniștilor din România, "capabili de activități prodigioase, desfășurăți cu elaniza- ţie și profund spirit creator, cu pasiune revoluționară și fierbere patriotistică de tovarăși". Numele Comitetului secretar general al partidului, președintele României, cititorul României moderne, eroul național, care slujește cu ne-

tămaruri devotamente interesante suprime ale întregului popor.

Trecerea la faurirea societății sociale multilateral dezvoltate și la dezvoltarea deosebită a economiei românești reprezintă un obiectiv deosebit de importantă istorică și programatică, în cînd este deosebită importanța economică și culturală a tărîi noastre care se bazează pe doctrina economică a președintelui NICOLAE CEAUȘESCU, doctrină profund originală și revoluționară, ale cărei consemnatări istorice sunt deosebit de bune și care se bazează pe planul național de peste 7 ori mai mic în raport cu media mondială a venitului național pe locuitor, la sfârșitul anilor '60 și era de aproape 100% mai mic față de fara cu cel mai mare venit național pe locuitor și se reprezenta jumătate din medie mondială a acestui indicator. În prezent, România are un venit național pe locuitor care la cursul com-

ercial chiar depășește medie mondială. Aceasta este rezultatul fără de dezvoltări puternice a industrializării, agriculturii și cercetării și ale economiei naționale; amplasarea echilibrată în teritoriu a forțelor de producție, vederea participării echitabile la rezultatele activității economice și a contribu- zării la locuitorii, a tuturor categoriilor de oameni ai muncii; mobilizarea tuturor factorilor, îndeosebi a la- turilor calitative, pentru creșterea puterii produtivității municii sociale și spore- rile eficienței economice; promovarea unor intense rela- tioni economice cu toate statele, militând totodată pentru instaurarea unei noi ordini economice și sociale.

O trăsătură esențială a dezvoltării economiei noastre na- tionale este concentrarea accentua-

rea caracterului său industrial, creșterea rolului și contribu- rii în dezvoltarea și reproduc- rea largă Astfel, industria contribuie în prezent într-o proporție de cca. 63 la sută la crearea venitului național, asigură aproape nouă zeci de milioane de locuri de muncă și oferă de investiții și ocupație peste 37 la sută din populația activă a țării. Progrese remarcabile au fost obținute în modernizarea structurii industriale și dezvoltarea deosebită a subramurilor de vîrf, de prelucrare avansată, și de pro- totoare ale progresului stiințific-tehnologic actual. În perioada 1966-1987, industria con- strucțională de masini a cunoscut un ritm de dezvoltare și creștere de 12,2 la sută. Industria electrotehnică — 14 la sută, iar industria chimică — 11,5 la sută, făță de 9,2 la sută și a fost ritmul mediu anual al dezvoltării economiei de anul 1965. În 1987 produc- tivitatea de apărate de măsură și control electrotehnice și electronice a crescut de peste 18,8 ori și producția mijloacelor de telecomunicații și instrumentelor de calcul electrotehnice și electronice de peste 66 ori, iar producția industrială de meca- nici fini și optice de peste 40 ori.

Agricultura românească a cunoscut o dezvoltare fără precedentă, numărul de către- rii depuse pe linia înăspîr- ării, noul revoluție agrare și „Programul național pentru asigurarea unor producții agricole mari, sigure și stabilite". Astfel, în urma lui s-a înregistrat producția de cereale de peste 30 milioane tone și într-o continuu creștere: 30,3 în 1988, 31,7 în 1987 și 32,6 în 1986.

În dezvoltarea economiei se concentrează pe un plan sintetic în obținerea în anul trecut a unui venit

national de 922,3 miliarde lei, asigurind creșterea for- telor economice și patriei, a avutiei naționale și ridicarea bunăstării materiale și spirituale a întregului popor. În acest cadrus, mulțimile crea- torilor sunt totuși obligați să retrăbere personalului munitor de la 10,1 miliarde lei în anul 1990, la 57,2 miliarde lei în 1988, la 293,2 miliarde lei în următorul deceniu de la 1.928 lei lunar în 1965 și 3.133 lei în anul 1983.

Obiectivul strategie de ba- za pentru actuala etapă de dezvoltare este, la rîndul nostru, să reprezintă trecerea României la o străinătate economică, cînd studiul de tară mediu dezvoltat să se întărie și să apoi, în perspectiva anului 2000, la cel de tară socialistă multilateral dezvoltată. Caracterizind sinet- ticismul etăpei de progres, în Expedierile lui Nicolae Ceaușescu în 1988, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU releva:

„Realizarea hotărîrilor

Congresului al XIII-lea și a celei Conferințe Naționale, a celui de-al 8-lea plan cincinal și a programelor pentru diferite sectoare și domenii de dezvoltare economico-socială, în condiții de lipsă de surse de tară mediu dezvoltat, reprezintă un factor de importanță deosebită pentru realizeaza primele faze de faurire a societății sociale multilaterale dezvoltate în patria noastră, în următorul deceniu de la 1990 — la realizarea ce- lei de-a doua fază a acestei etape". Teoria și strategia fauririi societății socialiste multilaterale dezvoltate se manifestă în următoarele 15 ani, cînd, printre fericită coincidență, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU era aleas de Marea Adunare Națională ca primul președinte al Republicii Socialiste România.

Conf. univ. dr. Dumitru ROCHIAN

Conștiință revoluționară în întreaga activitate

În prezent, țara noastră străbate una din perioadele cele mai importante din istorie, în drumul spre comunism, cînd a călărit, la trecerile de la exten- ţivă, la apariție, a sporirii eficienței economice și sociale pe baza înăspîrării revoluției tehnico-stiințifice și a noii revoluții sociale. În primă fază, în cel mai scurt timp s-a trecut la studiul de tară socialistă în curs de dezvoltare, la cel de tară socialistă mediu și dezvoltă- tate. Într-un asemenea cadru, exigentele formulate de partid față de toți factorii compo- nenti, în primul rînd față de echipaj, au atestat de condusene la toate nivelurile, și pe de- pălă justificat. Ca niciodată știința noastră este chemată să militeze pentru o puternică afirmare a creațivității mase- lor și să se implice în toate domeniile de activitate, inclusiv în cel al conducerii politice, cea mai importantă muncă de diagnostic și analiză, de formulare și decizionalizare, de planificare și control.

Făurirea noulor orînduri este un proces complex, contradic- toriu și îndelungat. Este me-

ritul Partidului Comunist Român că a respins vizinătatea socială și să se desfașoare chipurile, n-ai cunoaște- rile. Această poziție coerentă a contribuit la asezarea con- ducerii pe baze stiințifice, cînd a fost vorba de reconstrucția nivelului real al econo- miei naționale. În cîndea revoluției, ceea ce a impus o revoluție strategică spre o puternică dezvoltare, a forțelor de producție, fie că au fost sesizate, realist, contradicțile și dis- crepările existente din societate, unele neînțelegeri și unele erori, au urmat să fiu preconizate măsuri adecvate pentru solu- tionearea lor. S-a avut perma- nent în vedere faptul că tre- ceră la comunism este un proiect de dezvoltare și dez- fășurare în condiții de dez- vălătare, cînd se desfășoară- ce nu admite copierea meca- nismă a unor forme străine de construcție socialistă și nici un fel de asimilare, model unic".

Reșpingind eu pînă orice idee de model unic, de idee de

idee de lichida- torie, grăboi și

de idee de a

desfășurare a

planurilor

și programelor economico-sociale și avind în vedere ex- periența construcției sociale. În anul 1988, în urma și a studiului de tară socialistă mediu și dez- vălătate, a cîndemnătării la în- tărirea științei și a tehnicii, NICOLAE CEAUȘESCU anunță că „partidul nu poate răsuflare la rolul său de forță politică conducătoare în făurirea so- cialismului, nu poate împără- și cu atât mai mult nu poate răsuflare la rolul său de for- ță de dispare mai devreme sau mai tîrziu". De aceea, în strategia partidului nostru, un obiectiv central îl constituie afirmarea corectă a rolului său con- ductor, în cîndea revoluției, a întregii societăți, a întregii na- tionali, a întregii clase opera- riere și a întregii clase intelectuale, a întregii clase profesio- niale. În cîndea revoluției, NICOLAE CEAUȘESCU anunță că „partidul nu poate răsuflare la rolul său de forță politică conducătoare în făurirea so- cialismului, nu poate împără- și cu atât mai mult nu poate răsuflare la rolul său de for- ță de dispare mai devreme sau mai tîrziu". De aceea, în strategia partidului nostru, un obiectiv central îl constituie afirmarea corectă a rolului său con- ductor, în cîndea revoluției, a întregii societăți, a întregii na- tionali, a întregii clase opera- riere și a întregii clase intelectuale profesio- niale. În cîndea revoluției, NICOLAE CEAUȘESCU anunță că „partidul nu poate răsuflare la rolul său de forță politică conducătoare în făurirea so- cialismului, nu poate împără- și cu atât mai mult nu poate răsuflare la rolul său de for- ță de dispare mai devreme sau mai tîrziu". De aceea, în strategia partidului nostru, un obiectiv central îl constituie afirmarea corectă a rolului său con- ductor, în cîndea revoluției, a întregii societăți, a întregii na- tionali, a întregii clase opera- riere și a întregii clase intelectuale profesio- niale. În cîndea revoluției, NICOLAE CEAUȘESCU anunță că „partidul nu poate răsuflare la rolul său de forță politică conducătoare în făurirea so- cialismului, nu poate împără- și cu atât mai mult nu poate răsuflare la rolul său de for- ță de dispare mai devreme sau mai tîrziu". De aceea, în strategia partidului nostru, un obiectiv central îl constituie afirmarea corectă a rolului său con- ductor, în cîndea revoluției, a întregii societăți, a întregii na- tionali, a întregii clase opera- riere și a întregii clase intelectuale profesio- niale. În cîndea revoluției, NICOLAE CEAUȘESCU anunță că „partidul nu poate răsuflare la rolul său de forță politică conducătoare în făurirea so- cialismului, nu poate împără- și cu atât mai mult nu poate răsuflare la rolul său de for- ță de dispare mai devreme sau mai tîrziu". De aceea, în strategia partidului nostru, un obiectiv central îl constituie afirmarea corectă a rolului său con- ductor, în cîndea revoluției, a întregii societăți, a întregii na- tionali, a întregii clase opera- riere și a întregii clase intelectuale profesio- niale. În cîndea revoluției, NICOLAE CEAUȘESCU anunță că „partidul nu poate răsuflare la rolul său de forță politică conducătoare în făurirea so- cialismului, nu poate împără- și cu atât mai mult nu poate răsuflare la rolul său de for- ță de dispare mai devreme sau mai tîrziu". De aceea, în strategia partidului nostru, un obiectiv central îl constituie afirmarea corectă a rolului său con- ductor, în cîndea revoluției, a întregii societăți, a întregii na- tionali, a întregii clase opera- riere și a întregii clase intelectuale profesio- niale. În cîndea revoluției, NICOLAE CEAUȘESCU anunță că „partidul nu poate răsuflare la rolul său de forță politică conducătoare în făurirea so- cialismului, nu poate împără- și cu atât mai mult nu poate răsuflare la rolul său de for- ță de dispare mai devreme sau mai tîrziu". De aceea, în strategia partidului nostru, un obiectiv central îl constituie afirmarea corectă a rolului său con- ductor, în cîndea revoluției, a întregii societăți, a întregii na- tionali, a întregii clase opera- riere și a întregii clase intelectuale profesio- niale. În cîndea revoluției, NICOLAE CEAUȘESCU anunță că „partidul nu poate răsuflare la rolul său de forță politică conducătoare în făurirea so- cialismului, nu poate împără- și cu atât mai mult nu poate răsuflare la rolul său de for- ță de dispare mai devreme sau mai tîrziu". De aceea, în strategia partidului nostru, un obiectiv central îl constituie afirmarea corectă a rolului său con- ductor, în cîndea revoluției, a întregii societăți, a întregii na- tionali, a întregii clase opera- riere și a întregii clase intelectuale profesio- niale. În cîndea revoluției, NICOLAE CEAUȘESCU anunță că „partidul nu poate răsuflare la rolul său de forță politică conducătoare în făurirea so- cialismului, nu poate împără- și cu atât mai mult nu poate răsuflare la rolul său de for- ță de dispare mai devreme sau mai tîrziu". De aceea, în strategia partidului nostru, un obiectiv central îl constituie afirmarea corectă a rolului său con- ductor, în cîndea revoluției, a întregii societăți, a întregii na- tionali, a întregii clase opera- riere și a întregii clase intelectuale profesio- niale. În cîndea revoluției, NICOLAE CEAUȘESCU anunță că „partidul nu poate răsuflare la rolul său de forță politică conducătoare în făurirea so- cialismului, nu poate împără- și cu atât mai mult nu poate răsuflare la rolul său de for- ță de dispare mai devreme sau mai tîrziu". De aceea, în strategia partidului nostru, un obiectiv central îl constituie afirmarea corectă a rolului său con- ductor, în cîndea revoluției, a întregii societăți, a întregii na- tionali, a întregii clase opera- riere și a întregii clase intelectuale profesio- niale. În cîndea revoluției, NICOLAE CEAUȘESCU anunță că „partidul nu poate răsuflare la rolul său de forță politică conducătoare în făurirea so- cialismului, nu poate împără- și cu atât mai mult nu poate răsuflare la rolul său de for- ță de dispare mai devreme sau mai tîrziu". De aceea, în strategia partidului nostru, un obiectiv central îl constituie afirmarea corectă a rolului său con- ductor, în cîndea revoluției, a întregii societăți, a întregii na- tionali, a întregii clase opera- riere și a întregii clase intelectuale profesio- niale. În cîndea revoluției, NICOLAE CEAUȘESCU anunță că „partidul nu poate răsuflare la rolul său de forță politică conducătoare în făurirea so- cialismului, nu poate împără- și cu atât mai mult nu poate răsuflare la rolul său de for- ță de dispare mai devreme sau mai tîrziu". De aceea, în strategia partidului nostru, un obiectiv central îl constituie afirmarea corectă a rolului său con- ductor, în cîndea revoluției, a întregii societăți, a întregii na- tionali, a întregii clase opera- riere și a întregii clase intelectuale profesio- niale. În cîndea revoluției, NICOLAE CEAUȘESCU anunță că „partidul nu poate răsuflare la rolul său de forță politică conducătoare în făurirea so- cialismului, nu poate împără- și cu atât mai mult nu poate răsuflare la rolul său de for- ță de dispare mai devreme sau mai tîrziu". De aceea, în strategia partidului nostru, un obiectiv central îl constituie afirmarea corectă a rolului său con- ductor, în cîndea revoluției, a întregii societăți, a întregii na- tionali, a întregii clase opera- riere și a întregii clase intelectuale profesio- niale. În cîndea revoluției, NICOLAE CEAUȘESCU anunță că „partidul nu poate răsuflare la rolul său de forță politică conducătoare în făurirea so- cialismului, nu poate împără- și cu atât mai mult nu poate răsuflare la rolul său de for- ță de dispare mai devreme sau mai tîrziu". De aceea, în strategia partidului nostru, un obiectiv central îl constituie afirmarea corectă a rolului său con- ductor, în cîndea revoluției, a întregii societăți, a întregii na- tionali, a întregii clase opera- riere și a întregii clase intelectuale profesio- niale. În cîndea revoluției, NICOLAE CEAUȘESCU anunță că „partidul nu poate răsuflare la rolul său de forță politică conducătoare în făurirea so- cialismului, nu poate împără- și cu atât mai mult nu poate răsuflare la rolul său de for- ță de dispare mai devreme sau mai tîrziu". De aceea, în strategia partidului nostru, un obiectiv central îl constituie afirmarea corectă a rolului său con- ductor, în cîndea revoluției, a întregii societăți, a întregii na- tionali, a întregii clase opera- riere și a întregii clase intelectuale profesio- niale. În cîndea revoluției, NICOLAE CEAUȘESCU anunță că „partidul nu poate răsuflare la rolul său de forță politică conducătoare în făurirea so- cialismului, nu poate împără- și cu atât mai mult nu poate răsuflare la rolul său de for- ță de dispare mai devreme sau mai tîrziu". De aceea, în strategia partidului nostru, un obiectiv central îl constituie afirmarea corectă a rolului său con- ductor, în cîndea revoluției, a întregii societăți, a întregii na- tionali, a întregii clase opera- riere și a întregii clase intelectuale profesio- niale. În cîndea revoluției, NICOLAE CEAUȘESCU anunță că „partidul nu poate răsuflare la rolul său de forță politică conducătoare în făurirea so- cialismului, nu poate împără- și cu atât mai mult nu poate răsuflare la rolul său de for- ță de dispare mai devreme sau mai tîrziu". De aceea, în strategia partidului nostru, un obiectiv central îl constituie afirmarea corectă a rolului său con- ductor, în cîndea revoluției, a întregii societăți, a întregii na- tionali, a întregii clase opera- riere și a întregii clase intelectuale profesio- niale. În cîndea revoluției, NICOLAE CEAUȘESCU anunță că „partidul nu poate răsuflare la rolul său de forță politică conducătoare în făurirea so- cialismului, nu poate împără- și cu atât mai mult nu poate răsuflare la rolul său de for- ță de dispare mai devreme sau mai tîrziu". De aceea, în strategia partidului nostru, un obiectiv central îl constituie afirmarea corectă a rolului său con- ductor, în cîndea revoluției, a întregii societăți, a întregii na- tionali, a întregii clase opera- riere și a întregii clase intelectuale profesio- niale. În cîndea revoluției, NICOLAE CEAUȘESCU anunță că „partidul nu poate răsuflare la rolul său de forță politică conducătoare în făurirea so- cialismului, nu poate împără- și cu atât mai mult nu poate răsuflare la rolul său de for- ță de dispare mai devreme sau mai tîrziu". De aceea, în strategia partidului nostru, un obiectiv central îl constituie afirmarea corectă a rolului său con- ductor, în cîndea revoluției, a întregii societăți, a întregii na- tionali, a întregii clase opera- riere și a întregii clase intelectuale profesio- niale. În cîndea revoluției, NICOLAE CEAUȘESCU anunță că „partidul nu poate răsuflare la rolul său de forță politică conducătoare în făurirea so- cialismului, nu poate împără- și cu atât mai mult nu poate răsuflare la rolul său de for- ță de dispare mai devreme sau mai tîrziu". De aceea, în strategia partidului nostru, un obiectiv central îl constituie afirmarea corectă a rolului său con- ductor, în cîndea revoluției, a întregii societăți, a întregii na- tionali, a întregii clase opera- riere și a întregii clase intelectuale profesio- niale. În cîndea revoluției, NICOLAE CEAUȘESCU anunță că „partidul nu poate răsuflare la rolul său de forță politică conducătoare în făurirea so- cialismului, nu poate împără- și cu atât mai mult nu poate răsuflare la rolul său de for- ță de dispare mai devreme sau mai tîrziu". De aceea, în strategia partidului nostru, un obiectiv central îl constituie afirmarea corectă a rolului său con- ductor, în cîndea revoluției, a întregii societăți, a întregii na- tionali, a întregii clase opera- riere și a întregii clase intelectuale profesio- niale. În cîndea revoluției, NICOLAE CEAUȘESCU anunță că „partidul nu poate răsuflare la rolul său de forță politică conducătoare în făurirea so- cialismului, nu poate împără- și cu atât mai mult nu poate răsuflare la rolul său de for- ță de dispare mai devreme sau mai tîrziu". De aceea, în strategia partidului nostru, un obiectiv central îl constituie afirmarea corectă a rolului său con- ductor, în cîndea revoluției, a întregii societăți, a întregii na- tionali, a întregii clase opera- riere și a întregii clase intelectuale profesio- niale. În cîndea revoluției, NICOLAE CEAUȘESCU anunță că „partidul nu poate răsuflare la rolul său de forță politică conducătoare în făurirea so- cialismului, nu poate împără- și cu atât mai mult nu poate răsuflare la rolul său de for- ță de dispare mai devreme sau mai tîrziu". De aceea, în strategia partidului nostru, un obiectiv central îl constituie afirmarea corectă a rolului său con- ductor, în cîndea revoluției, a întregii societăți, a întregii na- tionali, a întregii clase opera- riere și a întregii clase intelectuale profesio- niale. În cîndea revoluției, NICOLAE CEAUȘESCU anunță că „partidul nu poate răsuflare la rolul său de forță politică conducătoare în făurirea so- cialismului, nu poate împără- și cu atât mai mult nu poate răsuflare la rolul său de for- ță de dispare mai devreme sau mai tîrziu". De aceea, în strategia partidului nostru, un obiectiv central îl constituie afirmarea corectă a rolului său con- ductor, în cîndea revoluției, a întregii societăți, a întregii na- tionali, a întregii clase opera- riere și a întregii clase intelectuale profesio- niale. În cîndea revoluției, NICOLAE CEAUȘESCU anunță că „partidul nu poate răsuflare la rolul său de forță politică conducătoare în făurirea so- cialismului, nu poate împără- și cu atât mai mult nu poate răsuflare la rolul său de for- ță de dispare mai devreme sau mai tîrziu". De aceea, în strategia partidului nostru, un obiectiv central îl constituie afirmarea corectă a rolului său con- ductor, în cîndea revoluției, a întregii societăți, a întregii na- tionali, a întregii clase opera- riere și a întregii clase intelectuale profesio- niale. În cîndea revoluției, NICOLAE CEAUȘESCU anunță că „partidul nu poate răsuflare la rolul său de forță politică conducătoare în făurirea so- cialismului, nu poate împără- și cu atât mai mult nu poate răsuflare la rolul său de for- ță de dispare mai devreme sau mai tîrziu". De aceea, în strategia partidului nostru, un obiectiv central îl constituie afirmarea corectă a rolului său con- ductor, în cîndea revoluției, a întregii societăți, a întregii na- tionali, a întregii clase opera- riere și a întregii clase intelectuale profesio- niale. În cîndea revoluției, NICOLAE CEAUȘESCU anunță că „partidul nu poate răsuflare la rolul său de forță politică conducătoare în făurirea so- cialismului, nu poate împără- și cu atât mai mult nu poate răsuflare la rolul său de for- ță de dispare mai devreme sau mai tîrziu". De aceea, în strategia partidului nostru, un obiectiv central îl constituie afirmarea corectă a rolului său con- ductor, în cîndea revoluției, a întregii societăți, a întregii na- tionali, a întregii clase opera- riere și a întregii clase intelectuale profesio- niale. În cîndea revoluției, NICOLAE CEAUȘESCU anunță că „partidul nu poate răsuflare la rolul său de forță politică conducătoare în făurirea so- cialismului, nu poate împără- și cu atât mai mult nu poate răsuflare la rolul său de for- ță de dispare mai devreme sau mai tîrziu". De aceea, în strategia partidului nostru, un obiectiv central îl constituie afirmarea corectă a rolului său con- ductor, în cîndea revoluției, a întregii societăți, a întregii na- tionali, a întregii clase opera- riere și a întregii clase intelectuale profesio- niale. În cîndea revoluției, NICOLAE CEAUȘESCU anunță că „partidul nu poate răsuflare la rolul său de forță politică conducătoare în făurirea so- cialismului, nu poate împără- și cu atât mai mult nu poate răsuflare la rolul său de for- ță de dispare mai devreme sau mai tîrziu". De aceea, în strategia partidului nostru, un obiectiv central îl constituie afirmarea corectă a rolului său con- ductor, în cîndea revoluției, a întregii societăți, a întregii na- tionali, a întregii clase opera- riere și a întregii clase intelectuale profesio- niale. În cîndea revoluției, NICOLAE CEAUȘESCU anunță că „partidul nu poate răsuflare la rolul său de forță politică conducătoare în făurirea so- cialismului, nu poate împără- și cu atât mai mult nu poate răsuflare la rolul său de for- ță de dispare mai devreme sau mai tîrziu". De aceea, în strategia partidului nostru, un obiectiv central îl constituie afirmarea corectă a rolului său con- ductor, în cîndea revoluției, a întregii societăți, a întregii na- tionali, a întregii clase opera- riere și a întregii clase intelectuale profesio- niale. În cîndea revoluției, NICOLAE CEAUȘESCU anunță că „partidul nu poate răsuflare la rolul său de forță politică conducătoare în făurirea so- cialismului, nu poate împără- și cu atât mai mult nu poate răsuflare la rolul său de for- ță de dispare mai devreme sau mai tîrziu". De aceea, în strategia partidului nostru, un obiectiv central îl constituie afirmarea corectă a rolului său con- ductor, în cîndea revoluției, a întregii societăți, a întregii na- tionali, a întregii clase opera- riere și a întregii clase intelectuale profesio- niale. În cîndea revoluției, NICOLAE CEAUȘESCU anunță că „partidul nu poate răsuflare la rolul său de forță politică conducătoare în făurirea so- cialismului, nu poate împără- și cu atât mai mult nu poate răsuflare la rolul său de for- ță de dispare mai devreme sau mai tîrziu". De aceea, în strategia partidului nostru, un obiectiv central îl constituie afirmarea corectă a rolului său con- ductor, în cîndea revoluției, a întregii societăți, a întregii na- tionali, a întregii clase opera- riere și a întregii clase intelectuale profesio- niale. În cîndea revoluției, NICOLAE CEAUȘESCU anunță că „partidul nu poate răsuflare la rolul său de forță politică conducătoare în făurirea so- cialismului, nu poate împără- și cu atât mai mult nu poate răsuflare la rolul său de for- ță de dispare mai devreme sau mai tîrziu". De aceea, în strategia partidului nostru, un obiectiv central îl constituie afirmarea corectă a rolului său con- ductor, în cîndea revoluției, a întregii societăți, a întregii na- tionali, a întregii clase opera- riere și a întregii clase intelectuale profesio- niale. În cîndea revoluției, NICOLAE CEAUȘESCU anunță că „partidul nu poate răsuflare la rolul său de forță politică conducătoare în făurirea so- cialismului, nu poate împără- și cu atât mai mult nu poate răsuflare la rolul său de for- ță de dispare mai devreme sau mai tîrziu". De aceea, în strategia partidului nostru, un obiectiv central îl constituie afirmarea corectă a rolului său con- ductor, în cîndea revoluției, a întregii societăți, a întregii na- tionali, a întregii clase opera- riere și a întregii clase intelectuale profesio- niale. În cîndea revoluției, NICOLAE CEAUȘESCU anunță că „partidul nu poate răsuflare la rolul său de forță politică conducătoare în făurirea so- cialismului, nu poate împără- și cu atât mai mult nu poate răsuflare la rolul său de for- ță de dispare mai devreme sau mai tîrziu". De aceea, în strategia partidului nostru, un obiectiv central îl constituie afirmarea corectă a rolului său con- ductor, în cîndea revoluției, a întregii societăți, a întregii na- tionali, a întregii clase opera- riere și a întregii clase intelectuale profesio- niale. În cîndea revoluției, NICOLAE CEAUȘESCU anunță că „partidul nu poate răsuflare la rolul său de forță politică conducătoare în făurirea so- cialismului, nu poate împără- și cu atât mai mult nu poate răsuflare la rolul său de for- ță de dispare mai devreme sau mai tîrziu". De aceea, în strategia partidului nostru, un obiectiv central îl constituie afirmarea corectă a rolului său con- ductor, în cîndea revoluției, a întregii societăți, a întregii na- tionali, a întregii clase opera- riere și a întregii clase intelectuale profesio- niale. În cîndea revoluției, NICOLAE CEAUȘESCU anunță că „partidul nu poate răsuflare la rolul său de forță politică conducătoare în făurirea so- cialismului, nu poate împără- și cu atât mai mult nu poate răsuflare la rolul său de for- ță de dispare mai devreme sau mai tîrziu". De aceea, în strategia partidului nostru, un obiectiv central îl constituie afirmarea corectă a rolului său con- ductor, în cîndea revoluției, a întregii societăți, a întregii na- tionali, a întregii clase opera- riere și a întregii clase intelectuale profesio- niale. În cîndea revoluției, NICOLAE CEAUȘESCU anunță că „partidul nu poate răsuflare la rolul său de forță politică conducătoare în făurirea so- cialismului, nu poate împără- și cu atât mai mult nu poate răsuflare la rolul său de for- ță de dispare mai devreme sau mai tîrziu". De aceea, în strategia partidului nostru, un obiectiv central îl constituie afirmarea corectă a rolului său con- ductor, în cîndea revoluției, a întregii societăți, a întregii na- tionali, a întregii clase opera- riere și a întregii clase intelectuale profesio- niale. În cîndea revoluției, NICOLAE CEAUȘESCU anunță că „partidul nu poate răsuflare la rolul său de forță politică conducătoare în făurirea so- cialismului, nu poate împără- și cu atât mai mult nu poate răsuflare la rolul său de for- ță de dispare mai devreme sau mai tîrziu". De aceea, în strategia partidului nostru, un obiectiv central îl constituie afirmarea corectă a rolului său con- ductor, în cîndea revoluției, a întregii societăți, a întregii na- tionali, a întregii clase opera- riere și a întregii clase intelectuale profesio- niale. În cîndea revoluției, NICOLAE CEAUȘESCU anunță că „partidul nu poate răsuflare la rolul său de forță politică conducătoare în făurirea so- cialismului, nu poate împără- și cu atât mai mult nu poate răsuflare la rolul său de for- ță de dispare mai devreme sau mai tîrziu". De aceea, în strategia partidului nostru, un obiectiv central îl constituie afirmarea corectă a rolului său con- ductor, în cîndea revoluției, a întregii societăți, a întregii na- tionali, a întregii clase opera- riere și a întregii clase intelectuale profesio- niale. În cîndea revoluției, NICOLAE CEAUȘESCU anunță că „partidul nu poate răsuflare la rolul său de forță politică conducătoare în făurirea so- cialismului, nu poate împără- și cu atât mai mult nu poate răsuflare la rolul său de for- ță de dispare mai devreme sau mai tîrziu". De aceea, în strategia partidului nostru, un obiectiv central îl constituie afirmarea corectă a rolului său con- ductor, în cîndea revoluției, a întregii societăți, a întregii na- tionali, a întregii clase opera- riere și a întregii clase intelectuale profesio- niale. În cîndea revoluției, NICOLAE CEAUȘESCU anunță că „partidul nu poate răsuflare la rolul său de forță politică conducătoare în făurirea so- cialismului, nu poate împără- și cu atât mai mult nu poate răsuflare la rolul său de for- ță de dispare mai devreme sau mai tîrziu". De aceea, în strategia partidului nostru, un obiectiv central îl constituie afirmarea corectă a rolului său con- ductor, în cîndea revoluției, a întregii societăți, a întregii na- tionali, a întregii clase opera- riere și a întregii clase intelectuale profesio- niale. În cîndea revoluției, NICOLAE CEAUȘESCU anunț

Reflex al unei opțiuni politice, într-oareea noastră literatură a sărbătorit în ultimul deceniu un proiect de artă, cu împliniri semnificative. Dacă astăzi în cadrul teatrului Blaga, Sadoveanu, Argeșeani, Camil Petrescu, Bacovia ori Ion Barbu, există totuși judecăți personalități creatoare ce suporte cu surpirzătoare usurință povara comarării și a cenzurii, în cadrul literaturii actuale se devință un elevător, femeia socială, cu o deosebită forță de impact asupra unei foarte largi categorii de cititori, transformând scriitorii în participanți activi la un complex și delicat proces transformator. Marin Preda, Nichita Stănescu, Mircea Eliade, Florin Jianu, Stefan Băneasa, Eugen Barbu și, din deșteapta clasicilor contemporani, cuvîntul lor fiind resemnat adesea ca o veritabilă vîlătură artistică, purtătoare a unui mesaj progresist implantat în carnea unei opere năzundă precum singurătatea capodoperelor.

Concepția despre artă și literatură a secretarului general al partidului a pus mereu în prim plan eroul modelator, eroul revoluționar, care transformă societatea și care modelăză constinația călătorie. Arătăvătorul său este CEAUȘESCU : „Din starea epocii socialistice nu este un supraom. El are și calități și defecți, trăiește și bucură și amărăciuni și îzbini și infringeră, iubește, viscază, se zbuciumă ca orice flină omenească. Literatură socialistă să fie și realitate și în realitatea sa, relevându-i lumișorii trebuie să pună totodată în evidență cu putere ceea ce-l caracterizează, să împlinească și viața sa este sărbătorul de pasul revoluționar al ideului socialist, că el pune mai puțin ca și orice altă idee, pasul publică munca saie, cauză socialismului, cauză poporului. Prin aceasta, intrușiparea în literatură a acestui personaj poate exercita o influență salutară asupra conștiinței noastre. Acționând în acest mod, să devină un model de viață și săvinătorul socialistului și transformările morale a omului, scriitorii nostri vor fi și o literatură militară, profund angajată în mărcata operă pe

Literatura revoluționară și personajele modelatoare

care o întreprinde poporul român. Reflectând această experiență socială precededintă în istoria umanității, scriitorii au probabilitatea de a împodobi oamenii și să le transmită călătorile sale poale generație de cea mai originalitate". Acest strânsul program de lucru a dat avînt românilor românești în ultimul deceniu al existenței sale. Niciodată literatura românească n-a primit atenția, mai mare, de către scriitorii români, răsuflare nu și-a găsit un cadru mai potrivit. În acest context, afirmația prozatorului român se împlineste în cadrul unei literaturi îmbogățite tematic. Varietatea tematică și structurală a romanului românesc contemporan evoluționează în sensul prezentării prozatorilor nostri pentru a reflecta expresivă, a societății în care trăim. Formulele românești actuale nu au autor, desigur, ne neapărate, ci s-au înscriși într-un traseu evolutiv care a născut destule pasuni critice. Având rădăcini bine înfăptite într-un prestigios al prozel anterioră, romanul contemporan încearcă să devină mai multe și să obțină o cibernetică de un nivel complexe care îl vănuiesc pe matur. Conștiința propriei valori îl asigură o nestribătă demnitate și orice proces comparativ cu trecutul nu mai este un act riscań. Năruința auto-structurală specifică romanului transmite și în felul dialogului cu vechiul, cu tradiția, cu literatură străingă, Galeria cu viață sălbătică și cetele lucrării reprezentative de același tip ale scriitorilor clasici, după cum romanul reflexiv de azi nu poate evita trimiteri-

le la operele unor scriitori ca Ibrăileanu, H. Papadat-Bengescu, Camil Petrescu. Orgoul conținutelor românești este astăzi într-o lume creștină care nu să tulera dominoare a metropolitanului, desu și poate fi făzăduitor, să există unor valoroase anticărări.

Dar forte de penetrare a romanului în constința contemporană încearcă să se impună și în cadrul scriitorilor români, care încearcă să explice în vizionarea pe care scriitorul o are asupra umanului. În capacitatea sa particulară de a crea personaje viabile, care să-și dobândească propria lor viață. Personajele rămân punctele nodale, care explică mutat puterea produsă de scriitorul român, care încearcă să devină un scriitor, contribuind la înstaurarea unui tonuri dorit flux comunicational între cel doi termini și relatiile. Purtind mesajele autorului – expresii artistice ale unui anumit grad de implicare socială, politică, afectivă – personajul este oglindă în acările apă valurile cîrtitorul se cauă pe sine însuși, nu zice și găsește în sine cîrtitorul, încărcă să întrăbărească care este în formă. Încărcă să intre în opera cîrtitorului. Într-o operă încă ce trăiește într-o canonează valori, personajele memorabile își pun în antericele funcții modelatoare prin puternicele influente exercitate asupra celorlalți personaje și viceversă. Chiar dacă proza românească de azi se dovedește dezamăgită de experiențele nouării române, nici un moment nu a fost proclamată moartea personajului, ci s-a ajuns doar la emanciparea sa. Cu atât mai mult,

personalul se dovedește forță tuturor mijlochilor epice în română, un altorat traditional. Un personaj excepțional, imbrăcat în blamida modelului său și spre care converg nu numai fizice unei construcții românești, ci și toate privirile prozei de azi, este Ilie Moriș. Făcut să modeloare voine din capacitatea sa de a se reda într-o formă în egală măsură la eternitate, cu multe probleme ale satului, ale vieții, milioanele accesului cîrtitorului la o adunătură vizibilă a mecanismelor istoriei. Marile opere ale lui Marin Preda, precum și operele de date personale și devenirea comună a tuturor lui Neacsă și nelocuită, împărtășindu-ile înalte privirile tezării un val seducător în care cîrtitorul se lasă prin cu o mereu proaspătă voluptate. Iulie Moromeț, Stefan și, mai ales, Victor Neacsă, compozitorul, ascuns în cîrtorul lui Apostol Bologa, dominează o altă epocă. Fiecare roman de azi are lise din care își datorăze succese și unor personaje de excepție, care susțin într-o construcție românească ceva ce nu se numește folclor (Mihai Vîrnav, Dimitrie Oprea, Oprea), Grobe (Bunavestire), Chișinău (Merisor), Megalide Pavlescu (Gherla) cu viață sălbătică, Insolitorul ori Serban Panaghiy (Săpînele de sine). Lîvrescul oferit lui Costache Olăreanu (în Cărtal pe tară) și Gheorghe Schärer (în Om și luce) destul de jocuri și de ironie, compozitorul și compozitorul de personaje ce se disting din două modele ilustre. Don Quijote și Svejk își găsesc continuatori fermecători, dovedindu-se că des Cervantes și Hasek și dispărăt, personajele lor sunt și încă în cunoștanță dintr-o fizică înțuită în artă.

Uneori scriitorul devine propriul său personaj. În fața cîrtitorului se desfășoară atunci o luptă de interesuri, de interesuri de istorie, morali, înțîmpărări, sentimente și căpătul căruia astăzi, ca în Viața și o prăzdă, învălușit în aura-lui, un adevarat personaj modelator.

Dorin MURARIU

PATRIOTISMUL LITERATURII

clasici munclioare – materialismul dialectic și istoric – ideologia formării naționale, armă încrezătoare de lungă a paridelor comunist. Filozofia marxist-leninistă – superioră prin bază sau profund națională, prin caracterul ei stînțific, prin faptul că este deosebit de cunoscută și înțeleasă de către analiza școlilor literare, și de dezvoltare, și în cînd se permite viață și dezvoltare, și de răspuns marilor întrebări, să dea răspuns marilor întrebări care frântă omul contemporan, marilor probleme ale vietii sociale contemporane". Prin romanul politic, aceste întrebări și-au găsit, îndeosebi în literatură ultimilor 15 ani,

tindură interesul acelă la situația proletar, romanul anilor '50, anotimpul în zona mimetismului, tematică a unor supralicități temerare, exploatați excentrice ale complexului proces de construcție al societății noastre. Încheie le înțîmpărări "românia" – aspirații esențiale, precizări de dezvoltare, iubind tot soartă marilor manevre. Reacția la antrenioarele experiențe epice poartă marca acestui inevitabil polemism, prelungit mult dincolo de hotărârea cîrtitorului, astfel falsă idee că romanul politic românesc nu e altceva decât

"politicizare fortăță" și manevrind doar antropomorfizare, după virulența critică instărată apoi, definind spălătoria (gestul trăind în fizica și tehnica) și într-o cîndință socială, obiective, să stand în calea situației sociale, sociologia mai cu seamă, ar devine „concurenți calificați" al romanului. Spălul nu-mi îngăduie să insis. Prejudecata curentă a „purității" esteticului (utilind cu acesta să agregare de valori) vrea să se negeze arătătorul și cîndința socială, opera noastră de un mediu sterilizat, ar fi propriul ei scop. Or, în realitate, absorбia politicului – inevitabilă – se validează prin opere. E drept, emergența artisticului pare cîndată strînată de interesul pentru politic. „Făcătul roman politic" este în cauză istică, gustul factelor, cînd se prezintă adevăratul și cînd se negează.

Confuziile sunt numeroase în acest domeniu. Limba română explicit politică este în extensie român „despre politică"; politicul ar devine un criteriu suficient, asigurându-succesul, să reprezinte un interval temporal consumat, bine reprezentat cantitativ.

Se spune (să probabil cu temei) că o opera mare luxuează cu cîndință obodoxal, apartind unor căi deosebit de cîndință devenind din nou prozel, ai genurilor de teatru, valuri enigmatică.

Dar, ca să fîm drepti, motorul acestei mode editoriale este formidabilul succes de public. România politică a prezidat revîmentul romanului. El venea

răspunsuri din cele mai variate, mai complexe.

Într-o anumită epocă, animată de fervoie proleptică (împinsă cu perspectivă abstractă, normativă în evoluția literaturii, sfîrșind prin a înghiba sentimentul național), literatura urgenței propunea produse de vîță sociale, de cîndință, de cîndință, de cîndință. Era o epocă de descurăcătare a valorilor (care a dat, totuși, Moromeț, Groape, Blestu, Ioanidă, s.a.), sigilind destinația unei generații care s-a format în condiții dramatice (generația Labis), îzbucnind creativă, totuși prin sfidă, prin provocare, în tendință de generare, acest timp, într-o lumenă idiliștilor, fixat într-o formă rozaceză (rod al mentalităților și prejudecătorilor perioadei) al supradeterminării vîltoice univocă, postulind – automat – superioritatea noilor valori.

A următoarele decenii au devenit un scop, trezind interesa tuturor generațiilor românenilor literari. Dinamizată doar de acest cînd, literatura rămîne însă demonstrativă. Așa s-a născut, limi-

țindu-ne interesul acelă la situația proletar, romanul anilor '50, an-

otimpul în zona mimetismului, tematică a unor supralicități temerare, exploatați excentrice ale complexului proces de construcție al societății noastre. Încheie le înțîmpărări "românia" – aspirații esențiale, precizări de dezvoltare, iubind tot soartă marilor manevre. Reacția la antrenioarele experiențe epice poartă marca acestui inevitabil polemism, prelungit mult dincolo de hotărârea cîrtitorului, astfel falsă idee că romanul politic românesc nu e altceva decât

Romanul politic

răspunsuri din cele mai variate, mai complexe.

Într-o anumită epocă, animată de fervoie proleptică (împinsă cu perspectivă abstractă, normativă în evoluția literaturii, sfîrșind prin a înghiba sentimentul național), literatura urgenței propunea produse de vîță sociale, de cîndință, de cîndință, de cîndință. Era o epocă de descurăcătare a valorilor (care a dat, totuși, Moromeț, Groape, Blestu, Ioanidă, s.a.), sigilind destinația unei generații care s-a format în condiții dramatice (generația Labis), îzbucnind creativă, totuși prin sfidă, prin provocare, în tendință de generare, acest timp, într-o lumenă idiliștilor, fixat într-o formă rozaceză (rod al mentalităților și prejudecătorilor perioadei) al supradeterminării vîltoice univocă, postulind – automat – superioritatea noilor valori.

A următoarele decenii au devenit un scop, trezind interesa tuturor generațiilor românenilor literari. Dinamizată doar de acest cînd, literatura rămîne însă demonstrativă. Așa s-a născut, limi-

țindu-ne interesul acelă la situația proletar, romanul anilor '50, an-

otimpul în zona mimetismului, tematică a unor supralicități temerare, exploatați excentrice ale complexului proces de construcție al societății noastre. Încheie le înțîmpărări "românia" – aspirații esențiale, precizări de dezvoltare, iubind tot soartă marilor manevre. Reacția la antrenioarele experiențe epice poartă marca acestui inevitabil polemism, prelungit mult dincolo de hotărârea cîrtitorului, astfel falsă idee că romanul politic românesc nu e altceva decât

răspunsuri din cele mai variate, mai complexe.

Într-o anumită epocă, animată de fervoie proleptică (împinsă cu perspectivă abstractă, normativă în evoluția literaturii, sfîrșind prin a înghiba sentimentul național), literatura urgenței propunea produse de vîță sociale, de cîndință, de cîndință, de cîndință. Era o epocă de descurăcătare a valorilor (care a dat, totuși, Moromeț, Groape, Blestu, Ioanidă, s.a.), sigilind destinația unei generații care s-a format în condiții dramatice (generația Labis), îzbucnind creativă, totuși prin sfidă, prin provocare, în tendință de generare, acest timp, într-o lumenă idiliștilor, fixat într-o formă rozaceză (rod al mentalităților și prejudecătorilor perioadei) al supradeterminării vîltoice univocă, postulind – automat – superioritatea noilor valori.

A următoarele decenii au devenit un scop, trezind interesa tuturor generațiilor românenilor literari. Dinamizată doar de acest cînd, literatura rămîne însă demonstrativă. Așa s-a născut, limi-

țindu-ne interesul acelă la situația proletar, romanul anilor '50, an-

otimpul în zona mimetismului, tematică a unor supralicități temerare, exploatați excentrice ale complexului proces de construcție al societății noastre. Încheie le înțîmpărări "românia" – aspirații esențiale, precizări de dezvoltare, iubind tot soartă marilor manevre. Reacția la antrenioarele experiențe epice poartă marca acestui inevitabil polemism, prelungit mult dincolo de hotărârea cîrtitorului, astfel falsă idee că romanul politic românesc nu e altceva decât

răspunsuri din cele mai variate, mai complexe.

Într-o anumită epocă, animată de fervoie proleptică (împinsă cu perspectivă abstractă, normativă în evoluția literaturii, sfîrșind prin a înghiba sentimentul național), literatura urgenței propunea produse de vîță sociale, de cîndință, de cîndință, de cîndință. Era o epocă de descurăcătare a valorilor (care a dat, totuși, Moromeț, Groape, Blestu, Ioanidă, s.a.), sigilind destinația unei generații care s-a format în condiții dramatice (generația Labis), îzbucnind creativă, totuși prin sfidă, prin provocare, în tendință de generare, acest timp, într-o lumenă idiliștilor, fixat într-o formă rozaceză (rod al mentalităților și prejudecătorilor perioadei) al supradeterminării vîltoice univocă, postulind – automat – superioritatea noilor valori.

A următoarele decenii au devenit un scop, trezind interesa tuturor generațiilor românenilor literari. Dinamizată doar de acest cînd, literatura rămîne însă demonstrativă. Așa s-a născut, limi-

țindu-ne interesul acelă la situația proletar, romanul anilor '50, an-

otimpul în zona mimetismului, tematică a unor supralicități temerare, exploatați excentrice ale complexului proces de construcție al societății noastre. Încheie le înțîmpărări "românia" – aspirații esențiale, precizări de dezvoltare, iubind tot soartă marilor manevre. Reacția la antrenioarele experiențe epice poartă marca acestui inevitabil polemism, prelungit mult dincolo de hotărârea cîrtitorului, astfel falsă idee că romanul politic românesc nu e altceva decât

răspunsuri din cele mai variate, mai complexe.

Într-o anumită epocă, animată de fervoie proleptică (împinsă cu perspectivă abstractă, normativă în evoluția literaturii, sfîrșind prin a înghiba sentimentul național), literatura urgenței propunea produse de vîță sociale, de cîndință, de cîndință, de cîndință. Era o epocă de descurăcătare a valorilor (care a dat, totuși, Moromeț, Groape, Blestu, Ioanidă, s.a.), sigilind destinația unei generații care s-a format în condiții dramatice (generația Labis), îzbucnind creativă, totuși prin sfidă, prin provocare, în tendință de generare, acest timp, într-o lumenă idiliștilor, fixat într-o formă rozaceză (rod al mentalităților și prejudecătorilor perioadei) al supradeterminării vîltoice univocă, postulind – automat – superioritatea noilor valori.

A următoarele decenii au devenit un scop, trezind interesa tuturor generațiilor românenilor literari. Dinamizată doar de acest cînd, literatura rămîne însă demonstrativă. Așa s-a născut, limi-

țindu-ne interesul acelă la situația proletar, romanul anilor '50, an-

otimpul în zona mimetismului, tematică a unor supralicități temerare, exploatați excentrice ale complexului proces de construcție al societății noastre. Încheie le înțîmpărări "românia" – aspirații esențiale, precizări de dezvoltare, iubind tot soartă marilor manevre. Reacția la antrenioarele experiențe epice poartă marca acestui inevitabil polemism, prelungit mult dincolo de hotărârea cîrtitorului, astfel falsă idee că romanul politic românesc nu e altceva decât

răspunsuri din cele mai variate, mai complexe.

Într-o anumită epocă, animată de fervoie proleptică (împinsă cu perspectivă abstractă, normativă în evoluția literaturii, sfîrșind prin a înghiba sentimentul național), literatura urgenței propunea produse de vîță sociale, de cîndință, de cîndință, de cîndință. Era o epocă de descurăcătare a valorilor (care a dat, totuși, Moromeț, Groape, Blestu, Ioanidă, s.a.), sigilind destinația unei generății care s-a format în condiții dramatice (generația Labis), îzbucnind creativă, totuși prin sfidă, prin provocare, în tendință de generare, acest timp, într-o lumenă idiliștilor, fixat într-o formă rozaceză (rod al mentalităților și prejudecătorilor perioadei) al supradeterminării vîltoice univocă, postulind – automat – superioritatea noilor valori.

A următoarele decenii au devenit un scop, trezind interesa tuturor generațiilor românenilor literari. Dinamizată doar de acest cînd, literatura rămîne însă demonstrativă. Așa s-a născut, limi-

țindu-ne interesul acelă la situația proletar, romanul anilor '50, an-

otimpul în zona mimetismului, tematică a unor supralicități temerare, exploatați excentrice ale complexului proces de construcție al societății noastre. Încheie le înțîmpărări "românia" – aspirații esențiale, precizări de dezvoltare, iubind tot soartă marilor manevre. Reacția la antrenioarele experiențe epice poartă marca acestui inevitabil polemism, prelungit mult dincolo de hotărârea cîrtitorului, astfel falsă idee că romanul politic românesc nu e altceva decât

răspunsuri din cele mai variate, mai complexe.

Într-o anumită epocă, animată de fervoie proleptică (împinsă cu perspectivă abstractă, normativă în evoluția literaturii, sfîrșind prin a înghiba sentimentul național), literatura urgenței propunea produse de vîță sociale, de cîndință, de cîndință, de cîndință. Era o epocă de descurăcătare a valorilor (care a dat, totuși, Moromeț, Groape, Blestu, Ioanidă, s.a.), sigilind destinația unei generății care s-a format în condiții dramatice (generația Labis), îzbucnind creativă, totuși prin sfidă, prin provocare, în tendință de generare, acest timp, într-o lumenă idiliștilor, fixat într-o formă rozaceză (rod al mentalităților și prejudecătorilor perioadei) al supradeterminării vîltoice univocă, postulind – automat – superioritatea noilor valori.

A următoarele decenii au devenit un scop, trezind interesa tuturor generațiilor românenilor literari. Dinamizată doar de acest cînd, literatura rămîne însă demonstrativă. Așa s-a născut, limi-

țindu-ne interesul acelă la situația proletar, romanul anilor '50, an-

otimpul în zona mimetismului, tematică a unor supralicități temerare, exploatați excentrice ale complexului proces de construcție al societății noastre. Încheie le înțîmpărări "românia" – aspirații esențiale, precizări de dezvoltare, iubind tot soartă marilor manevre. Reacția la antrenioarele experiențe epice poartă marca acestui inevitabil polemism, prelungit mult dincolo de hotărârea cîrtitorului, astfel falsă idee că romanul politic românesc nu e altceva decât

răspunsuri din cele mai variate, mai complexe.

Într-o anumită epocă, animată de fervoie proleptică (împinsă cu perspectivă abstractă, normativă în evoluția literaturii, sfîrșind prin a înghiba sentimentul național), literatura urgenței propunea produse de vîță sociale, de cîndință, de cîndință, de cîndință. Era o epocă de descurăcătare a valorilor (care a dat, totuși, Moromeț, Groape, Blestu, Ioanidă, s.a.), sigilind destinația unei generății care s-a format în condiții dramatice (generația Labis), îzbucnind creativă, totuși prin sfidă, prin provocare, în tendință de generare, acest timp, într-o lumenă idiliștilor, fixat într-o formă rozaceză (rod al mentalităților și prejudecătorilor perioadei) al supradeterminării vîltoice univocă, postulind – automat – superioritatea noilor valori.

A următoarele decenii au devenit un scop, trezind interesa tuturor generațiilor românenilor literari. Dinamizată doar de acest cînd, literatura rămîne însă demonstrativă. Așa s-a născut, limi-

țindu-ne interesul acelă la situația proletar, romanul anilor '50, an-

otimpul în zona mimetismului, tematică a unor supralicități temerare, exploatați excentrice ale complexului proces de construcție al societății noastre. Încheie le înțîmpărări "românia" – aspirații esențiale, precizări de dezvoltare, iubind tot soartă marilor manevre. Reacția la antrenioarele experiențe epice poartă marca acestui inevitabil polemism, prelungit mult dincolo de hotărârea cîrtitorului, astfel falsă idee că romanul politic românesc nu e altceva decât

răspunsuri din cele mai variate, mai complexe.

Într-o anumită epocă, animată de fervoie proleptică (împinsă cu perspectivă abstractă, normativă în evoluția literaturii, sfîrșind prin a înghiba sentimentul național), literatura urgenței propunea produse de vîță sociale, de cîndință, de cîndință, de cîndință. Era o epocă de descurăcătare a valorilor (care a dat, totuși, Moromeț, Groape, Blestu, Ioanidă, s.a.), sigilind destinația unei generății care s-a format în condiții dramatice (generația Labis), îzbucnind creativă, totuși prin sfidă, prin provocare, în tendință de generare, acest timp, într-o lumenă idiliștilor, fixat într-o formă rozaceză (rod al mentalităților și prejudecătorilor perioadei) al supradeterminării vîltoice univocă, postulind – automat – superioritatea noilor valori.

A următoarele decenii au devenit un scop, trezind interesa tuturor generațiilor românenilor literari. Dinamizată doar de acest cînd, literatura rămîne însă demonstrativă. Așa s-a născut, limi-

țindu-ne interesul acelă la situația proletar, romanul anilor '50, an-

otimpul în zona mimetismului, tematică a unor supralicități temerare, exploatați excentrice ale complexului proces de construcție al societății noastre. Încheie le înțîmpărări "românia" – aspirații esențiale, precizări de dezvoltare, iubind tot soartă marilor manevre. Reacția la antrenioarele experiențe epice poartă marca acestui inevitabil polemism, prelungit mult dincolo de hotărârea cîrtitorului, astfel falsă idee că romanul politic românesc nu e altceva decât

răspunsuri din cele mai variate, mai complexe.

Într-o anumită epocă, animată de fervoie proleptică (împinsă cu perspectivă abstractă, normativă în evoluția literaturii, sfîrșind prin a înghiba sentimentul național), literatura urgenței propunea produse de vîță sociale, de cîndință, de cîndință, de cîndință. Era o epocă de descurăcătare a valorilor (care a dat, totuși, Moromeț, Groape, Blestu, Ioanidă, s.a.), sigilind destinația unei generății care s-a format în condiții dramatice (generația Labis), îzbucnind creativă, totuși prin sfidă, prin provocare, în tendință de generare, acest timp, într-o lumenă idiliștilor, fixat într-o formă rozaceză (rod al mentalităților și prejudecătorilor perioadei) al supradeterminării vîltoice univocă, postulind – automat – superioritatea noilor valori.

A următoarele decenii au devenit un scop, trezind interesa tuturor generațiilor românenilor literari. Dinamizată doar de acest cînd, literatura rămîne însă demonstrativă. Așa s-a născut, limi-

țindu-ne interesul acelă la situația proletar, romanul anilor '50, an-

otimpul în zona mimetismului, tematică a unor supralicități temerare, exploatați excentrice ale complexului proces de construcție al societății noastre. Încheie le înțîmpărări "românia" – aspirații esențiale, precizări de dezvoltare, iubind tot soartă marilor manevre. Reacția la antrenioarele experiențe epice poartă marca acestui inevitabil polemism, prelungit mult dincolo de hotărârea cîrtitorului, astfel falsă idee că romanul politic românesc nu e altceva decât

răspunsuri din cele mai variate, mai complexe.

Într-o anumită epocă, animată de fervoie proleptică (împinsă cu perspectivă abstractă, normativă în evoluția literaturii, sfîrșind prin a înghiba sentimentul național), literatura urgenței propunea produse de vîță sociale, de cîndință, de cîndință, de cîndință. Era o epocă de descurăcătare a valorilor (care a dat, totuși, Moromeț, Groape, Blestu, Ioanidă, s.a.), sigilind destinația unei generății care s-a format în condiții dramatice (generația Labis), îzbucnind creativă, totuși prin sfidă, prin provocare, în tendință de generare, acest timp, într-o lumenă idiliștilor, fixat într-o formă rozaceză (rod al mentalităților și prejudecătorilor perioadei) al supradeterminării vîltoice univocă, postulind – automat – superioritatea noilor valori.

A următoarele decenii au devenit un scop, trezind interesa tuturor generațiilor românenilor literari. Dinamizată doar de acest cînd, literatura rămîne însă demonstrativă. Așa s-a născut, limi-

țindu-ne interesul acelă la situația proletar, romanul anilor '50, an-

otimpul în zona mimetismului, tematică a unor supralicități temerare, exploatați excentrice ale complexului proces de construcție al societății noastre. Încheie le înțîmpărări "românia" – aspirații esențiale, precizări de dezvoltare, iubind tot soartă marilor manevre. Reacția la antrenioarele experiențe epice poartă marca acestui inevitabil polemism, prelungit mult dincolo de hotărârea cîrtitorului, astfel falsă idee că romanul politic românesc nu e altceva decât

răspunsuri din cele mai variate, mai complexe.

Într-o anumită epocă, animată de fervoie proleptică (împinsă cu perspectivă abstractă, normativă în evoluția literaturii, sfîrșind prin a înghiba sentimentul național), literatura urgenței propunea produse de vîță sociale, de cîndință, de cîndință, de cîndință. Era o epocă de descurăcătare a valorilor (care a dat, totuși, Moromeț, Groape, Blestu, Ioanidă, s.a.), sigilind destinația unei generății care s-a format în condiții dramatice (generația Labis), îzbucnind creativă, totuși prin sfidă, prin provocare, în tendință de generare,

In acest context, organizarea periodica a unei Gale a dramaturgiei românești actuale, manifestare culturală care oferă publicului timisorean posibilitatea contactului cu cele mai notabile texte de teatru contemporan, de actualitate, cu ele mai reprezentative spectacole, pentru sesizarea nivelului de dezvoltare a artei spectacolului românesc. Iată oportunitatea înfrinții cu mari valori ale arat interprativa românești și totodată, oferindu-i posibilitatea comparării. Îi facem invitația să se întâlnească cu valorilor organizației unei asociații manifestări, deci devine înca un mijloc pentru educarea spectatorului. În multiple sensuri, dar poate în primul rînd, în acela de a deveni un receptor activ, avizat, adică publicul adesea Bertrand Brueghel spunea că „a fi spectator este o artă care se învață”, a fi deosebit de bună de teatru, de operă, de concert etc) nu este un dar înăscut și o capacitate culturală și estetică dobdină, educată. Ochii spectatorului trebuie educat spre a putea face salutul de la „privă” la „publică”.

Fără îndoială că un contact permanent al publicului cu fanfili artistic de valoare, în cadrul unei politici teatrale care dezavauzează producția de serie, improvizată și mediocritatea este un prim dat foarte important în

teatrului noii conștiințe

cea ce privește eficiența educativă a teatrului. Nu este însă suficient. Pentru că, oricât de important, convinsor și ardent ar fi mesajul ideologic, politic, civic, etic, moral, emis de un spectacol, oricât de prețiosă ar fi calitatea formei estetice a acestui mesaj, ideea de perfectă comunicare între scenă și sălă poate fi compromisă de relativa sensibilitate a elementului receptor, a publicului adică. Așa încă analiza diferitelor categorii de public, a necesitărilor lor culturale, a preferințelor lor, a nivelului receptivității lor, în fata actului teatral, analiza bagajului de informații referitoare la teatru și arta spectacolului teatral, pe care îl posedă aceste categorii de public, raportarea la necesitățile creșterii eficienței educative a teatrului, a ridicat în fata Teatrului Național, eu mult timp în urmă, problema descreperii și multiplicării unor forme culturale de relație cu publicul, menite a conduce nu numai la o creștere a apetenței acestuia pentru teatru, ci și la o creștere a cunoscătoriei sale de receptare, adică la creșterea eficienței educative a teatrului.

Prezența permanentă a teatrului, prin microspectacole omagiale sau aniversare, pe platforme industriale. În secoli, instituție de învățămînt superior. Instituții, în același mediu de munca ale publicului, discuțiile libere cu creatorii de artă în aceste medii, pe marginea acțiunii de creație, colaborarea permanentă în diverse forme culturale, cu Inspectoratul școlar județean Timiș, instruirea de către cadrele artistice profesioniste a formatorilor de amatori sunt, pentru Teatrul Național, tot atât de modulată de eficiențe de modelare a publicului, dat esențial în procesul de formare a omului nou prin intermediul artei teatrale.

Să nu numim însă, întrucât o modalitate de a învăța publicul, în primul rînd, să iubească TEATRUL. Teatrul, ca un dintr-oile cele mai ales sărbători ale spiritului, teatrul, ca una dintre cele mai dezlănțuite posibilități de comunicare sufletească a locutorilor din orice parte a patriei noastre.

Mariana VOICU

SUPREMĂ INVESTITURĂ

(Urmare din pag. 1)

re la construirea socialismului cu poporul și pentru popor. Teză cu largi și nebunăușii deschideri, deosebită implicită modalității noi de exercitare a rolului de conducător al partidului, sublinierea călătării și funcționalității democrației și statului nostru socialist, a funcțiilor acestuia, a menirii organizaționale, de masă și obiectivă în contextul democratiei muncitorilor-revolutionare. „Am considerat și considerăm că dezvoltarea largă a democrației democratice și comunitare este rezultatul NICOLAE CEAUȘESCU în Expoziție din 28 noiembrie 1988, participarea tuturor claselor și categoriilor sociale, a întregului popor la conducerile tuturor ramurilor de activitate, la elaborarea și promulgarea legilor care constituie factorul fundamental pentru edificarea cu succes a noii ordinuri sociale”. Prin urmare, în gîndirea politică a tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU, participarea întregului popor la conducerile ordinului noastră

socialiste reprezintă condiție una nu doar a mersului înainte. Obiectivarea democraticei și comunității-revolutionare și filantropia unor largi eșineri - sistem - de la unitatea economico-socială pînă la nivelul național - arădul să potențeze inițiativele maselor largi populare de la orașe și sate. În concenția P.C.R., a președintelui Nicolae Ceaușescu, democrația reprezentativă împreună cu un concept unitar. „Considerăm că îmbinarea armonioasă a acestor două forme de activitate democratică - arătă secretarul general al partidului - deschide calea unei noi democrații, cu mult superioră ariei lor, în toate domeniile vieții nașute”.

Devenirea comunității a nașterii noastre presupune - în concepția lui Nicolae Ceaușescu -

afirmarea pe un plan calitativ superior a spiritului revolu-

ționar în toate domeniile vieții sociale. În acest con-

text se impune abordarea cunoaștească a problemelor economice, tehnice, științifice și culturale de natură să asigure și ridice nivelul de civilizație a României, ceea ce poate fi realizat într-o perioadă de 15-20 de ani, în cadrul unor proiecte de modernizare și dezvoltare, ca parte integrantă a civilizației și culturii universale.

Înregru totuști popor este

conştient de faptul că afirma-

rea sa pe un plan superior de

vîta este condiționată de ma-

năstirea socială și conceptuală

a poporului. În cadrul unor pro-

iecte de dezvoltare, în cadrul unor

proiecte de dezvoltare, în cadrul unor

</

Actionind consecvent si efficient pentru dezvoltarea fortele de producție si săfărește, pe acest fundament, a societății socialești multilateral dezvoltate, tara noastră sub conducerea tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU, este, în același timp, ferm angajată în afirmarea ideilor și principiilor de înțelegere si colaborare, participare activă a tuturor națiunilor lumii la rezolvarea problemelor deosebit de complexe si grave, ale acestui sfîrșit de mileniu. Studiind în profunzime corăilurile dintră politica internă si ceea ce urină, dintr-o perspectivă de dezvoltare prioritățile de export, exprimând interesele fundamentale ale poporului român, secreteul general al partidului s-a preocupat de extinderea relațiilor internaționale ale tării noastre: numai în anul 1988, în tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU s-a înținut cu 31 de sesiuni de parlamentare, cu numeroși conduceri de stat si de ordine etc., deosebit de însemnat fiind vizitele întreprinse într-o serie de state din Asia, Africa si Australia. În cadrul politicii noastre externe sunt reținute, în totă lățime socialistele secrete, general, si într-un mod prezent, precum și într-un mod prezent că aceste relații de tip nou vor demonstra superioritatea inconfundabilă a socialismului... vor face să sporească prestigiul si autoritatea socialistă în lume, oferind un model nou de convicție si statalor, prefigurind lumenile zilei de mâine, cind noi si noi vom pozeaza vor trece pe calea edificării oñindurilor socialești".

La baza politicii externe a României se află noile principii ale realității internaționale: despina esaltare în dreptul si respectarea independenței si suveranității naționale, neamestecul în treburile Internaționale si avansarea redemergerei la forță si în direcția realizării cu forță. Se impune ca aceste principii să fie respectate de orice stat, fie el mare sau mic, dezvoltat sau în curs de dezvoltare. Principiile fundamentală ale dreptului internațional trebuie înțelese ca un loc de exprimare, în esență, dintr-un ideal al oricărui popor de a-și aleze liber, fără nici un amestec din afară, caele dezvoltării social-politice, două din organizare a societății si crearea unei societăți mai bine vințel și idealurilor care să încorporeze tendință unor cercuri politice de a ruse și a cuoneze aceste principii altora, de a le înlătura sau răstămăță.

In viața internațională contemporană se confruntă dramatic două tendin-

TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU, PROMOTOR AL PĂCII MONDIALE

te opuse: pe de o parte, fortele imperialiste si reactionare tind spre dominarea mondială, încercând sa mențină si chiar să-si extindă sferele de influență, pe de altă parte fortele progresiste, masele populare, se pronunță tot mai hotărât pentru egalitate si colaborare echitabilă între toate popoare. Se acuzaază, apără sau interzică, în funcție de probleme economice si sociale care au un caracter global politic: energia, apa, accesul la materialele prime sau la rezultatele științifice si tehnice, poluarea, consumul de drosuș etc. Contradictoriile dintre țările socialești si cele capitaliste sunt cu contradicție dintre țările bogate si cele săraci. Relatiile economice dintre state, cum se desfășoară acum, favorizează țările dezvoltate care caută prin ridicarea dobânzilor sau a prețurilor de producție industrială aconționând scăderea preturilor la materialele prime si efectuând efectele crizei economice spațiale mondiale urmările care se însoțescă tot mai mult în datorii. Se adincăstrelău în ceea ce privește produsul național brut marcat de locitor: de 50 de ori mai mare, în ceea ce privește dezvoltarea în cadrul țărilor care prezintă probleme si contradicții generate tensiunea amplificată de cursa verbișoasă a fațărmărilor si experimentării unor armăe din ce în ce mai sofisticate, ceea ce mărește pericolul unei catastrofe nucleare.

Simplificând experiența istorică a românilor si a poporilor evropeeni, difuzile politicii externe ale tării noastre sustinători nu o să "îndrepte politica interbelică a intereselor tuturor popoarelor, a tuturor locuitorilor lumii", NICOLAE CEAUȘESCU promovându-ne necesități eliminării războiului ca mijloc de soluționare a contradicțiilor si diferențelor dintre state. Caracterul umanist al politicii

externe românești se exprima, prin consolidarea dreptului la viață, la pacă si primul si cel mai important drept: dreptul la sănătate. "Trebuie să permită la dreptul la sănătate si omului - acela de a trăi liber, de a trăi în pace" - subliniază tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU. - Numai astfel fiecare națiune, fiecare popor, fiecare societate isi vor putea rezolva problemele asa cum consideră ca este deosebit de important si asigura dezvoltarea socială si materială, o viață demnă si liberă a popoarelor, prietenă si exaltătoare între națiunile".

Evoluția pozitive înregistrate în ultimul timp în viața internațională încelește Tratatul sovieto-american privind eliberarea popoarelor, care rază media si mai scurtă de la înțelegere, încearcă războului dintre Iran si Irak, semnarea acordurilor rezolvențării situației din sud-vestul Africii, inițierea altor rezlementării viații sociale si de încardare din Asia de Sud-Est, confirmă, pe deplin poziția politicii de pace, noastră în ceea ce privește modul de realizare a conflictelor dintre state, si anume, ca drumul tratativelor, orice ar fi de lung si anevolos, rezintă sinatura ca realistă de rezolvare a litigilor si dezacordurilor.

Arăpind că există posibile condiții de vîță internațională pacea si dezarmarea sunt obiective supradimensionale si neconcepabile. România a prins înțelegător Generala a O.N.U. o serie de proiecte: elaborarea unui program de dezarmare mondială si se renunță la utilizarea armelor chimice, la URSS, si SUA, în vederea realizării armamentelor nucleare strategice cu 50 de sătă. Interzicerea experiențelor nucleare si renunțarea la militarizarea cosmosului, convenirea unui acord general privind protecția me-

diumului inconjurător si a cosmonautului pentru apărarea si menținerea condițiilor de viață pe planeta noastră, eliminarea armeilor chimice si a altor armelor de distrugere în masă, reducerea bugetelor militare în lăsătură prin măsuri unilaterale si bilaterale, exemplu reciproc, crearea de zone de eșări armate nucleare si chimice in Balcani, precum si in alte zone ale lumii; trecerea la reducerea substantială a efectivelor, armamentelor conventionale si efectivelor militare etc.

Se impune totuși una nouă concepție că trebuie acționat nu numai pentru stingerea conflictelor armate, ci si împotriva cauzelor care generă război: o pacă durabilă în înțelegere lumii se poate înfiaptă după ce înțelegerea instituțiilor noile ordini economice si sociale. Pentru soluționarea acestui desiderat major sint necesare măsuri energetice si radicală restructurării sistemului monetar-financiar, eliminarea practicilor discriminatorii si a barierelor din comerțul exterior, remarcându-se impunerea de embargouri si sancțiuni reale a țărilor in curs de dezvoltare, instituții creșătilor, reducerea si chiar anularea datorilor unor țări săracă. Măsură pentru o politică internațională democratică, realistă, acordind că noua ordine economică internațională presupune dialog si cooperare. România a propus Adunării Generale a O.N.U. sa organizeze o conferință mondială a popoarelor, care să participe cu drepturi egale, astăzi în curs de dezvoltare, si țările dezvoltate, pentru a se alunge, astfel, mai usor în soluții reacțioane avangardiste.

Exprimând sintetic sensurile principale si obiectivele esențiale ale politicii noastre externe, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, în Exunerea la sedința comună a Plenarul Comitetului Central al P.C.R., organismelor democratice si organizațiilor de masă din România din noiembrie 1988, arăta că, "România va participa activ si în vîitor la eforturile de a crea o lume pacă, securitate si pace, va desfășura continua colaborare cu toate statele lumii, cu forțele democratice de pretutindin, cu toate popoarele în luptă pentru o politică nouă, pentru dezarmare si pace, pentru o lume mai dreaptă si mai bună, care să asigure dezvoltarea independentă si liberă a fiecărei națiuni, bunăstarea si progresul întregii omeniri".

Constantin STRUNGĂ

KRYSZTOF GASIOROWSKI
(Polonia)

INVINGĂTORUL

MIGUEL CARLOS FUGUENTE
(Brazilia)

ARCA BUNEI SPERANȚE

VIDEO VIDICESKI
(R.S.F. Iugoslavia)

S-a retinut acel dintotdeauna.
Bătrînă ca un vîsai - trunal stecăru strigăt
Îl dezechipă și-i recunoaște în tunemările
Vînturi.

Un șipăt - și valul înghită mesajul
Vorbile fac o vîreme, batăi
ca și cum să-ri se renunță și stichă roială
și fără să - vă înmărtușă - nu e greu
Un șipăt în sala mașinilor

Cindra
Numai soarele se scăldă
În adincur de leză.

Uneori
Chiar și visele, scoici de argint,
Se scăldau laolaltă cu el.

Dar vîsate
Dispăreau totdeauna-n
Adincuri,
În soarele
Hăi, departe-n inalturi.

In românește de Dumitru M. ION

LUDVIK STEPAN
(R.S. Cehoslovacă)

NU SINT JOCURI

La Epsom s-au încheiat cursele de cai
în cartea morților
a râmas inscrierii
suspinse.

Pentru gîngăse
mîngîtere
pentru tîi și fratele
D-zenăciștulul
tăcerăndu-n inscri
în cartea morților

La Epsom vor alerga
alii cai.

In românește de Ana MARINESCU

Cindva a suprimat întreaga perioadă jurăscă
Mistule mereu colțele verzi
De carne misătoare
Bozatele insuile sănt cuantă ca cum este
Cochilla unui plăpind seocii pentru
Duhul mării.

Aceste cîteva orașe, generali, culturi...
Ce înseamnă în fața ei - cea fără de margini,
Cea nemăsurată - doar urorile ei ochi erau.
Într-o cîlciu devine tot ce zărește.
Trăiești în vîremurile în care chiar și zeii mureau.
Marile armate și-o sunulg.
Reciproc.

Diu trafic,
In amintirea excelentului osnăt cu reptile
Dorește astăzi nu numai să ne posede
Pe toti
Dorește să i ne oferim.
Ea, moartea, invingătorul de la Hiroshima.

Traducere de Aura ȚAPU

COLEGIUL DE PEDACTIE:

ION ARIESANU (redactor-sef)

ANGHEL DUMBRĂVEANU (redactor-sef adjuncț)

VIOREL COLTEȘCU, NICOLAE PIRVU, CORNEL UNGUREANU

VIOREL COLTEȘCU, NICOLAE PIRVU, CORNEL UNGUREANU